

agrupació excursionista atalaia

FEDERADOS A:

federación catalana de montaña

federación catalana de esquí

comité de exploraciones subterráneas de cataluña

asociación española de camping y caravana

CARRER ANSELM CLAVE, 3 - TELEFON 2931257 - VILANOVA I LA GELTRU

C I R C U L A R P E R A L S S O C I S

OCTUBRE DEL 1969

La nostra circular ha complert dotze anys

A Ll. Domingo, expresant-li el reconeixement de l'Agrupació Excursionista Atalala, com a primer Director que fou del nostre butlletí.

Feia escassament un parell d'anys que s'havia fundat la nostra Agrupació, quan la Junta Directiva considerà la necessitat d'editar un butlletí similar als que publicaven la majoria d'entitats excursionistes catalanes. S'acordà en principi que el butlletí tindria quatre pàgines i el període de publicació seria bimensual. Es donà el càrrec de director de la circular a en Llorenç Domingo, el qual exercí la seva missió amb un interès i dedicació totals fins al moment de la seva substitució.

El primer exemplar del butlletí porta la data Setembre-Octubre de 1957. S'inicià una numeració ordenativa que s'interrompé sobtadament en el número 45. Els anys 1958 i 1959 s'editaren alternativament edicions de quatre i vuit pàgines. El 1960, el butlletí era de publicació mensual i definitivament de vuit pàgines. A meitat de l'any següent i degut a les quantioses despeses ocasionades per l'instal·lació al

nou Local Social, tornà a imposar-se el ritme bimensual, ritme que continuà al any següent.

Amb el n.º 42, que corresponia als mesos de gener-febrer-març de 1963, finia la direcció de Ll. Domingo. Els tres números següents s'editaren amb un cert luxe. Fotografia a la portada y dotze pàgines. El presupost quedà alterat, ressentint-sen el ritme de publicació, i finalment una ensopegada amb qüestions de cire legal relacionades amb la Llei de Premsa, aleshores en via de reestructuració, la tallaren sobtadament. Al finalitzar l'any es publicà un butlletí ciclostil·lat de dotze pàgines.

Encara al any següent s'editaren dos butlletins, sense numeració ni data, amb fotografies i setze i vint pàgines respectivament. Als últims quatre mesos correspongueren unes respectives circulars més modestes, de quatre pàgines, retornant als primers temps del butlletí amb l'aggravant

de l'esmentada absència de numeració i data. Aquesta absència s'intentà substituir-la al 1965 amb la lletra inicial, ben destacada, que encapçalava l'editorial informatiu de la Junta Directiva. S'editaren 9 butlletins, ordenats de la lletra A a la I. Amb el butlletí commemoratiu del X Aniversari de l'Entitat, amb 80 pàgines, fotografies i gravats, es donava per closa l'edició anual de l'Agrupació.

Els dotze butlletins corresponents al 1966 estaven ordenats segons una problemàtica previsió del temps al Pirineu en el mes corresponent. A l'any següent el nom del mes ja figurà a la capçalera del butlletí, sense necessitat d'utòpiques previsions meteorològiques. Els dos últims anys de publicació del butlletí ja s'han estabilitzat com de publicació mensual i contingut de vuit pàgines. Total, amb el present exemplar, durant aquests dotze anys han arribat a mans dels socis 107 butlletins. Molts dels nostres consocis els guarden curosament, fins i tot fent-los enquadrar alguns d'ells. A més de les circulars, molts inclouen en la col·lecció alguns programes editats amb motiu d'aconeixements memorables, com són els concursos de sardanes dels anys 1960 i 1961, el Campament de la Mediterrània del 1962, el del Penedès del 1968 i la Cursa Social del 1966.

Tal com ja hem esmentat, el primer director fou Ll. Domingo, des del primer exemplar fins a desembre de 1962. El substituï Joan Nadal, el qual dirigí solament els exemplars 43, 44 i 45. Motius particulars l'obligaren a renunciar al càrrec i fou substituït interinament per Pere Camarós, el qual a l'any següent ascendia a President de l'Entitat. A pesar de contar amb una de les Juntes més nodrides del historial de l'Agrupació, ningú es volgué fer càrrec de la direcció de la circular, i l'interinitat del President-Director es perllongà fins al març de 1967 en que n'acceptà la responsabilitat l'actual director Xavier Capdet.

El fet de la publicació de la nostra circular no obeeix a un caprici particular. Es un deure que tenim envers la nostra especialitat de societat excursionista. L'excursionisme és una obra essencial-

ment cultural, i com a tal obliga a que llurs actuacions, tan siguin en el camp esportiu com en l'estudiós, quedin ressenyades en lloc adient. L'Agrupació la constitueixen membres actius i passius (o semi-passius, que són una gran majoria). Principalment als no totalment actius està dirigida la nostra circular. En ella poden veure que l'interès que els impulsà a ingressar a l'Agrupació no els ha de defraudar. Si ells, per motius particulars, no han pogut seguir acompanyant-nos, poden comprovar que la nostra missió segueix. L'abast de l'excursionisme és molt extens; impressions d'excursions a muntanya, notícies folklòriques, idiomàtiques, o en fi diguem-ne científiques. Una gama infinita d'activitats per tots aquells socis que vulguin col·laborar-hi. Per limitada que sigui la nostra erudició, el fet de consignar per escrit aquells detalls curiosos que ens han sobtat, contribueix a enfortir la nostra cultura.

No endebades el nom del nostre butlletí figura ja en bibliografies especialitzades. Com es pot veure al llarg del relat exposat no tot han estat flors i violes. Actualment, i la cosa ve de temps, ens remou la consciència la dificultat d'establir un programa d'excursions amb un temps determinat. Superar aquesta crisi ha d'ésser un objectiu inajornable.

Secció de Cultura de l'A. E. Atalaia

Secretaria

INFORMACION PARA TODOS LOS SOCIOS DE LA ENTIDAD

En la última Asamblea General Ordinaria de Socios, celebrada el día 12 de Julio del presente año, uno de los acuerdos tomados fué contratar un empleado el cual tendría como misión hacerse cargo del local, desempeñando los trabajos que estaban a cargo de los respectivos vocales de turno y además del mantenimiento y alquiler del material de la sección de montaña.

Notificamos que a partir del día 10 de Septiembre el mencionado trabajo lo desempeña nuestro compañero Sr. D. Isidro Llaverías Mestres.

De Vilanova als Alps

per JOSEP BLANES

Són aquestes lletres el resum d'una excursió que havem celebrat una colla e companys de la nostra Agrupació durant les vacances d'enguany.

De moment, i per començar, el dia 4, a la tarda, els organitzadors van avisar a tothom que en lloc de sortir a les 3 de la matinada, sortiríem a les 9, perquè el xofer de l'autocar, en Cristòfor, no tenia encara el passaport ni la carta verda de ruta. Tot plegat, que sortíem de Barcelona cap a França al voltant de les 12 del migdia. Per si un cas, arribant a Figueres, es va resoldre de proveir el nostre farcit rebost amb dues garrafes de vi negre. Era del tot necessari per mantenir la gresca i fer força xirinola. Travessem la frontera, sense entrebancs. A l'hora, però, de canviar pessetes per francs, vam tornar a l'autocar amb cara dolça i pomes agres. Aquella va ésser la primera "nit del lloro" i es va passar bivaquejant al peu de la carretera, prop de Valence. Seguim l'endemà per Grenoble, Chambery i Albertville, fins que en una forta pujada abans d'arribar a Megève va ésser convenient donar al cotxe una hora de repós. Començava a fumejar. Nosaltres —ganàpies— aprofitarem l'estona per fer unes carreres de barques al riu que baixava per aquells indrets. A començaments de la tarda arribem a Chamonix, amb una fam que ens arbolava. En Marcel·lí i jo que ja havíem estat a Xamonix, donant-nos-le d'experts, fem carregar a tothom les motxilles, paquets i bosses, tot assegurant que el Camping era molt a prop. Quan arribem no trobem l'entrada. Però si és tancat!! Un petit cartell ens diu "Interdit au Camping Danger d'inondations". I, ara, què farem? Després d'unes llargues gestions, decidim anar al camping de "Les Pelerins", uns quilòmetres més avall.

Ja instal·lats, creiem convenient, abans de pujar al Mont-Blanc, tenir un dia d'esplai, aprofitant-lo per comprar el que convingués i escriure postals. La visita a al-

guns establiments comercials feia que quan ens trobàvem, poséssim cara d'esglaiats. Tots els preus eren astronòmics. Exemples: un gerro de cervesa: 50 ptes. i una butaca al cine per veure "Les Etoiles du Midi": 72 ptes. I ja som al quart dia. Una bona colla, carregats amb les motxilles plenes de tiberi, piolets, cordes i crampons, ens presentem a l'estació dels Pelerins per anar a Les Houches, i començar la pujada al Mont-Blanc. Són les cinc del matí del dia 8... i quarts de sis... i les sis... i quarts de set. I el tren? Que no passava a les cinc? Però si som divendres, i la guia de l'estació diu que passarà a les set!! ...!!! Aquella no és pas la darrera estona que passem esperant, perquè, arribant a Les Houches, havem de fer més de mitja hora de cua al Telefèric, que ens portarà a Vellevue i més tard al cremallera que remuntarà fins al Nid de l'Aigle. Aquí és on, veritablement, comença l'ascensió.

Sota nostre ja esclaten les "crevasses" de la propera Gelera de Bionassay, i l'aspecte ja és d'alta muntanya. Carregats com anàvem i la lentitud que imposa anar en un grup d'onze, fa que aquella llarga grimpada a plé sol no s'acabi mai. Mal de cap, set, calor, cansament, peus ilagats, etc., fa que arribem al Refugi de Gouter, a 3.817 mts., gairabé esgotats. Revifats per un bon tiberi a base de molta llauna i sobres de sopa, anem a dormir a quarts de nou. Dèiem dormir? En el lloc de sis ens fan col·locar onze, com si fossim arengades, fent que la temperatura augmentés fins a fer-nos sortir dels sacs i dormir en calçotets. Tot i això no poguérem aclucar l'ull. A quarts de tres ens llevem, i després de fer una queixelada, col·locar-nos els crampons i encordar-nos sortim del refugi il·luminats per la llum de les llinternes. Encara és fosc. Tres cordades de vilanovins, a excepció d'en Cuéllar i la Rosa Ricart que es queden al refugi, comencem a remuntar, fent cap al Dôme

du Gouter, a 4.304 mts. quan ja ha sortit el sol. El pendent es redreça i el vent fred i els símptomes inicials de mal de muntanya fan que en Lluís Daviu i la seva esposa M.ª Pilar es quedin a la cabana Vallot, a 4.362 mts., acompanyats del qui suscriu.

Dues cordades continuen l'ascensió seguint les Bosses du Dromadaire i per la darrera i espolada cresta que porta fins al cim. Per fi, a les 12 del matí és assolit el Mont-Blanc, amb els seus 4.807 mts. d'altitud, pels companys Marcel·lí Ferrer i la seva esposa Margarida Paterna, Assumpta Baig, Núria Albà, Ricard Artigas i Isidre Poch. La panoràmica és superb, tenint a primer terme el Mont Maudit i el Mont Blanc de Tacul, a l'esquerra la vessant italiana, amb la vall de Cormayeur, més lluny la Dent du Geant, les Grands Jorasses i l'Aiguille Verte, més a sota la regió de Les Aiguilles amb el Grepon i la coneguda silueta de l'Aiguille du Midi, al fons Chamonix i al darrer terme les Aiguilles Rouges i Le Brevent. Una ullada final als llunyans cims suïssos de la regió del Valais i abans d'empendre el retorn, les consegüents fotografies i pel·lícules del grup. La devallada és forta però el goig d'haver aconseguit el cim fa que no es noti tant el cansament, fins que tots reunits altra vegada arribem al refugi de Gouter, a les 3 de la tarda. Ni temps hi ha de fer un pisolabis. A quarts de sis surt l'últim cremallera i queda un bon tros de baixada desgrimpant, situació que fa que les noies poc avesades en aquest afer prenguin moltes precaucions. Prop de les cinc de la tarda ni esma tenim de mirar el rellotge. Arribem al Nid de l'Aigle esgotats i mig corcats, amb una fam que ens fa regirar tots els racons de les motxilles i menjar-nos les escorrialles.

L'arribada a Les Pelerins és apoteòsica, car els qui han quedat al Campament ens han vingut a rebre a l'estació amb tanta xirinola que fa que els francesos ens mirin estranyats. Tenim un dia de repòs a Xamonix, que aprofitem per visitar la Mer de Glace i les seves Grutes de Glac. A l'endemà empenem el viatge a Suïssa. Traspassem la frontera a Vallorcine sense dificultats, continuant fins a

Visp on deixem l'autocar i muntem al cremallera que ens portarà a Zermatt.

Ja damunt el tren, el jovent s'encarrega de començar la gresca, una cançó darrera l'altra, fent-se notar el nostre alegre caràcter celtibèric amb els engomats i silenciosos suïssos i anglesos que tenim al voltant. A Zermatt el temps ja no és amic nostre, i la seva variació fa que hàgim de dinar dins les tendes. La pluja i la boira no ens deixen ni un moment. Cal, doncs, no perdre el temps. Hom ha decidit muntar una "timba" i per tot arreu surten jocs de cartes, organitzant-se llargues partides de "Ramiro". L'inseguretat del temps fa que no hi hagi massa ganes de pujar al Cervino, ja que encara no l'havem pogut veure. Sempre té enganxat un núvol. Aprofitem l'ocasió per visitar el Cementiri i el Museu Alpí, així com anar a prendre la cervesa al Cafè du Pont. Ens decidim a fer l'endemà una excursió fins a la Hörnlihütte, però encara no havíem tombat el Llac Negre quan va començar a ploure, i hem de tornar ràpidament a ixoplogar-nos a l'estació del Telefèris. Es decideix fer la devallada i, pluja un altre cop!! Més avall, a la vila de Blatten, on ens quedem a dinar, irònicament llueix un sol esplèndid en un cel blavíssim, això sí, l'esvelta i altiva silueta del Cervino, completament tapada.

Vist el temps, marxarem un dia abans del que teníem previst, i la sortida de Suïssa i l'entrada a Itàlia la fem enmig d'una forta tempesta. A mitja tarda, sense haver dinat, fem parada a Baveno, una vila al costat del llac Maggiore, encara que aquest ens l'imaginem, puix que la boira i la mitja foscor que hi ha, no permeten veure'l si no és per les seves voreres. Arribem al camping de Torino, a quarts d'una de la nit, i com a salutació, quan ja dormíem, va esclatar una tempesta de les més fortes que recordem. Fins i tot algunes tendes feien aigües. Sort del aixopluc de l'autocar. Torino, crec que a la majoria de nosaltres ens va fer una pobre impressió, potser accentuat per la quasi total deserció dels seus habitants, que havien aprofitat el dia de festa de Santa Maria per marxar de la ciutat. L'aspecte fosc i brut dels edificis, alguns "pa-

Noticiari

CONSOCI PREMIAT

El nostre company Xavier Garcia i Pujades ha estat premiat en el concurs literari organitzat a Ripoll amb motiu de les Festes populars de cultura Pompeu Fabra. El seu treball "Un poble: La Torre den Spanyol" ha obtingut un accèssit del premi "Juvenil Orifloma", i, segons les bases, serà publicat en aquesta revista catalana. Felicitem novament al nostre consoci per la seva notable labor literària.

NATALICI

La llar dels nostres consocis Ramon Martí i Maria Planas s'han vist alegrada amb la presència del seu primer fill, una nena. El seu nom Marta.

BUTLLETI DE L'E. C. A.

Ha sortit a la llum el n.º 2 del butlletí d'informació i relació de l'Espeleo Club Armanyà, agrupament espeleològic vilanoví de caràcter independent. Es detallen diverses cavitats de la serra de Sant Llorenç del Munt, Castellolí i baumes del Montsant. Felicitem a aquests actius espeleòlegs.

NECROLOGICA

El nostre consoci Jaume Bertran ha sofert la dolorosa prova de perdre el seu fill Jaume, de cinc anys d'edat, víctima d'un malaurat accident. Des d'aquestes línies testimoniem a la família Bertran el nostre pesar per la pèrdua del tendre infant, expresant-els-hi el sentiment afectuós que ens mereixen.

CIRCULAR EXTRAORDINARIA

La circular corresponent al proper desembre tindrà caràcter d'extraordinària. A tots aquells socis que vulguin col·laborar-hi amb llurs escrits (relats d'excursions, articles de divulgació, etc.) els preguem entreguin els originals (escrits a màquina a doble espai i en una sola cara) abans del dia 15 de novembre, data en que es tancarà l'admissió.

RECTIFICACIO DEL TERME

En la circular del passat mes d'agost esmentàvem certes particularitats urbanístiques en uns terrenys que sempre havíem cregut eren vilanovins. Coincidint amb aquella nota hem llegit en el periòdic local que s'ha acordat efectuar una permuta de terrenys entre el nostre Ajuntament i el de Ribes. Com a excursionistes interessats en la geografia local, ens hauria agradat que la informació pública al respecte fos més extensa i detallada. Si més no, hom pot suposar que tot plegat no és més que l'arranjament i acceptació d'un fet sonsumat.

CAPITOL DE CASAMENTS

Es celebrà l'enllaç matrimonial dels nostres consocis Xavier Salleres i Núria Vila. Llargues i venturoses felicitats.

També ha contret matrimoni el nostre associat Casimir Massana amb Neus Cuadras, de la veïna població de Ribes. Igualment, moltes felicitats.

De Vilanova als Alps

lacetti" mig enrunats i els comerços tancats va fer que passéssim un dia prou avorrit, sols eixugat en part per un dinar esplèndid a base de la clàssica "pizza" italiana. Poca història té la resta del viatge.

Al dia següent ens aturàvem a Cuneo per comprar regals i "souvenirs" i a la tarda, ja dins de França, visitem Nice, corre-cuita, perquè s'ha de fer cap a Marsella aquella mateixa nit, que, cal dir, la vam passar en vetlla, tombant pels voltants del port. L'endemà ens aturàvem a

Seté i després a Figueres, per dinar. Havent passat la frontera quasi sense aturar-nos. Els civils amb prou feines van registrar res.

L'acte final d'aquesta memorable excursió va tenir lloc fent un tomb a la Rambla de Vilanova, cantant amb tota la força que ens quedava les caramelles que vam compondre en aquest viatge, la darretera estrofa de les quals diu:

"Som un grup de l'Atalaia
que havem pujat al Mont-Blanc.
Havem fet el turista amb poca vista
i tornem sense "calés".

LA TORRE DE SEGUR

El municipi de Calafell està compost pel conjunt que formen els nuclis de Calafell de Dalt (o Poble), Calafell de Mar (o Platja), Montpaó (quasi deshabitat actualment) i Segur, aquest últim lloc pobladíssim en l'època estiuenca. L'incorporació d'aquest darrer agregat al municipi de Calafell és relativament recent. Durant alguns segles, junt amb Cunit, pertanyé a la jurisdicció del Castell de Cubelles, com també n'havia depès Vilanova.

Crida l'atenció —al mig del caos urbanístic de xalets, motels i comerços de cara al turisme— la pervivència al cim d'un turonet situat al costat de la carretera, de l'anomenada Casa Vella de Segur. La torre de defensa i altres edificis adjunts l'identifiquen com a l'antigua Quadra de Segur. Hom ha arribat a suposar, sense gaire fonament, que Segur de Calafell correspon a l'antigua Subur romana. El nom de "Segur" o "Segura", segons E. Moreu-Rey, indica indret fortificat, de seguretat. Hi ha alguns poblats homònims que poden ocasionar confusió. Així tenim: Segur, agregat de Veciana (Anoia), La Pobla de Segur (Pallars Jussà) i Segura, agregat de Savallà del Comptat (Conca de Barberà).

Alguna similitud de noms fa suposar si no hi haurà quelcom més que coincidència amb les pertinenècies que les famílies dels Crebai tenien en els conorns dels pobles de Calat, Conill i Segur (a la comarca d'Anoia) molt semblants amb Calafell, Cunit i Segur, al Baix Penedès. La primera relació que tenim dels Crebai d'Anoia amb els Segur i Cunit del Baix Penedès la veiem en un document del Cartoral de Sant Cugat datat a l'any 1210, en el qual Ponçeta, filla de "Raimundo de Crebassino" vend i concedeix al seu germà Guillem i a la seva muller "Ermessendi de Cunies" (Cunit), l'honor de la Quadra de Vilanova del Camí (Anoia), en el lloc dit Casal Dariol. Signen aquest document, entre altres, A. de Segur, Exmens de l'Albornar (Santa Oliva) i P. de

Crebassino. Aquest nom llatinitzat de "Crebassino" i llur procedència de la comarca d'Anoia poden fer sospitar alguna relació amb el poble de Carbasí, agregat del terme d'Argençola, molt proper als pobles de l'Anoia abans esmentats que guarden lligams de possessió amb la família Crebai.

En el reial privilegi concedit pel rei Jaume I a l'any 1232 a Cubelles i al seu terme, hi consta l'existència de les quadres de Vilanova, Rocacrespa, Segur, i els llocs d'Enveja (Sant Joan) i Aderró (Sant Gervasi). El 1238, Guillem de Crebai concedeix al monestir de Sant Cugat els honors i possessions que té a la casa de Segur, situada en el terme del castell de Cubelles. Aquest Guillem de Crebai és l'esmentat en el document anterior, casat amb Ermessenda de Cunit. En el mateix any 1238, Guillem de Lletger defineix al monestir de Sant Cugat la donació feta per Guillem de Crebai, i que Sibilla de Segur (muller del Lletger) li donà en testament en la "domo (casa) de Segur" i que eren seus. Es molt possible que Ermessenda de Cunit i Sibilla de Segur fossin parentes.

També el 1238 "Guillelmus de Crebeyno" dona a Sant Cugat tot el seu patronat que té i deu a "l'ecclesia s. Maria de Segur", amb les seves pertinenècies. Actualment immediata a la Casa Vella de Segur, existeix la capella romànica de Sant Miquel. No deixa d'extranyar-nos el que una capella dedicada a la Verge fos posada posteriorment sota el patronatge d'un arcàngel. Cap també, la possibilitat de que l'església de Santa Maria fos una altra capella avui dia completament desapareguda.

El 1244 l'abat Pere de Sant Cugat estableix la prepositura del "Penitensi" i honors de "Securo", que Guillem de Crebai havia donat al Cenobi. El 1260 el rei Jaume I comprà el castell de Cubelles a Ponç de Travaria, el qual ho tenia del seu oncle Guillem de Claramunt. El límit del cas-

tell pel cantó occidental jurisdiccionalment confrontaba amb el de Calafell, quedant Segur dins dels límits de Cubelles. A l'Arxiu de la Corona d'Aragó hi ha un document datat al 1278 on s'especifica, entre altres detalls, que Dalmau de Cunit i el cavaller de Segur queden obligats a servir al rei amb homes i armes, igualment com altres cavallers feudataris que habitaven en el terme jurisdiccional del castell de Cubelles. El 1356 era conyor de la torre de Segur, Jaume de Miralpeix. En el fogatge efectuat al 1359, Cunit i Segur tenien conjuntament 25 focs.

El 1380 es feu amb el senyoriu del castell de Cubelles, i per tant de la torre de Segur, Bernat de Fortià, perdent-ne la propietat a l'any 1387. El 1591 era propietari de la quadra de Segur, Galceran d'Icart. El 1667 s'esmenta en un document de

l'arxiu del Mas Trader a Carles de Lluçà com a senyor alouer de la quadra de Segur.

Actualment la torre de Segur, quelcom reformada, segueix aguantant les envestides del temps. La part superior fou escapçada, afegint-hi una teulada a dos vents. Conserva restes d'un matabà, arranjat posteriorment. La part inferior és lleugerament talussada, apreciand-se algunes filades "d'opus spicatum". Es veuen algunes espiülleres, probablement obertes en època tardana. L'ermita romànica de Sant Miquel és al darrera de la masia, a pocs metres. Consta d'una nau amb dos absis semicirculars. Entrada de punt rodó encarada a migdia, i un petit campanaret d'espadaña, escapçat, sobre la teulada sostinguda per una volta apuntalada.

V. C. V. - J. V. B.

ALTA MUNTANYA

L'enorme increment que ha prè en els darrers anys les sortides d'alta muntanya, ha canviat sensiblement la fisonomia d'aquest tipus d'excursions.

Si abans, per fer una sortida al Pirineu es qualificava de proesa, i anava precedida d'una gran preparació i d'uns tràfecs realment extraordinaris fins al punt que quasi superava amb animació la fase preparatòria a la fase executiva, avui això ja no existeix. Les excursions llunyanes amb ascensions als cims de 2.000 o 3.000 mts. es realitzen amb relativa freqüència. Un exemple ens el donà no fa pas gaire la participació dels representants de l'A. E. Atalaia en el Rallye d'Alta Muntanya que cada any organitza el C. E. C. i on, amb una participació de cinc equips de tres persones cada un, tan sols erem superats en nombre per una Entitat que en presentà sis. Mentre l'any passat érem tres Entitats les que presentàvem una màxima participació amb quatre equips cada una.

Però, no obstant, l'experiència ens ha demostrat que el nombre no ho és tot ni molt menys, ja que cada any s'ha donat a conèixer una manca de preparació, en un nombre molt considerable d'aquests participants. L'evident envergadura que

representa optar a un bon lloc en la classificació final d'un Rallye d'Alta Muntanya, requereix un entrenament completíssim tan físicament com tècnicament, i entre els nostres joves eren poquíssims els que anaven ben preparats, i que poguessin aguantar fins al final l'esgotadora cursa de dotze hores diàries pujant i baixant a vegades desnivells superiors als mil metres, sabent-se guiar per sí sols amb el mapa i la brúixola, i quan o com s'ha d'utilitzar el piolet i els grampons, etc.

Per aquest motiu, doncs, hem estudiat un cicle de sortides de preparació. S'en fan càrrec en principi, com a vocals, en Marcel·lí Ferrer, Josep Blanes, Antoni Penna i Antoni Llorba. En el cas d'absència de tots quatre nomenarien un substitut de reconeguda experiència. Aquestes sortides tindran una puntuació apart del premi a la constància, i, al final seran premiats els primers llocs. Les bases o normes per aquesta classificació les podeu preguntar a qualsevol dels vocals anomenats abans.

La inauguració d'aquest cicle tindrà lloc el proper 1 i 2 de Novembre amb la participació al I Rallye de Muntanya de Tarragona que, organitzat pel C. E. Ginesta, de Tarragona, recorrerà els bells paratges de la serra del Montsant.

Sección de Montaña y Escalada

Grupo "W. K. C."

El día 24 de agosto se terminó después de la segunda tentativa, una "Primera" en el Petit Pedraforca, el cual está situado en el Macizo de Garraf.

Esta ascensión fué realizada por los jóvenes escaladores del grupo, Angel Vedo, y Juan Chaparro, los cuales realizaron dicha escalada en el tiempo de 3 horas y media.

FICHA TECNICA

Nombre: Petit Pedraforca

Emplazamiento: Vall de Joan (Garraf)

Altura: 289 m.

Desnivel o vertical 40 m.

Pared: Cara Oeste

Dificultad: D (Difícil) IV.º L. y A 1

Vía Chaparro-Vedo: Vía Chave.

MATERIAL

Un Cordino de 40 m.

15 Pitones

18 Mosquetones

4 Estribos.

Se dejó abandonado un taco de madera y dos escarpas, una al terminar el diedro y otra por encima de la higuera, para que el descenso se pueda efectuar en "Rappel"

W. K. C.

CURSILLO DE ESCALADA

Para los meses de Octubre y Noviembre tendrá lugar, en nuestro local social, un Curso de Escalada en Roca y técnica de Alta Montaña.

El Curso consistirá de Clases teóricas y salidas de prácticas.

Organización Sección de Montaña y Escalada. Para informes: los Sres. Alvaro Archilla y José Juliá.

Próxima excursión de más interés

Día 26 de Octubre.— Participación en la XXIV MARCHA EXCURSIONISTA DE ORIENTACION POR MONTAÑA.

Tendrá lugar en un sector de la Comarca del "Baix Llobregat" y "Garraf".

Días 1 y 2 de Noviembre.— Participación en el I RALLYE Provincial de Mon-

taña de Tarragona. Montañas de Prades y Montant.

Día 16 de Noviembre.— PARTICIPACION EN LA MARCHA POR ACIMUDES. XXIII Trofeo "E. Ribas Virgili".

Días 22 y 23 de Noviembre.— "ACAMPADA SOCIAL DE TARDOR".

Día 30 de Noviembre.— "OPERACION ACUARIO".

Información en el local social.

(Els articles reflexen només les opinions de llurs autors)

Vidrios y Cristales

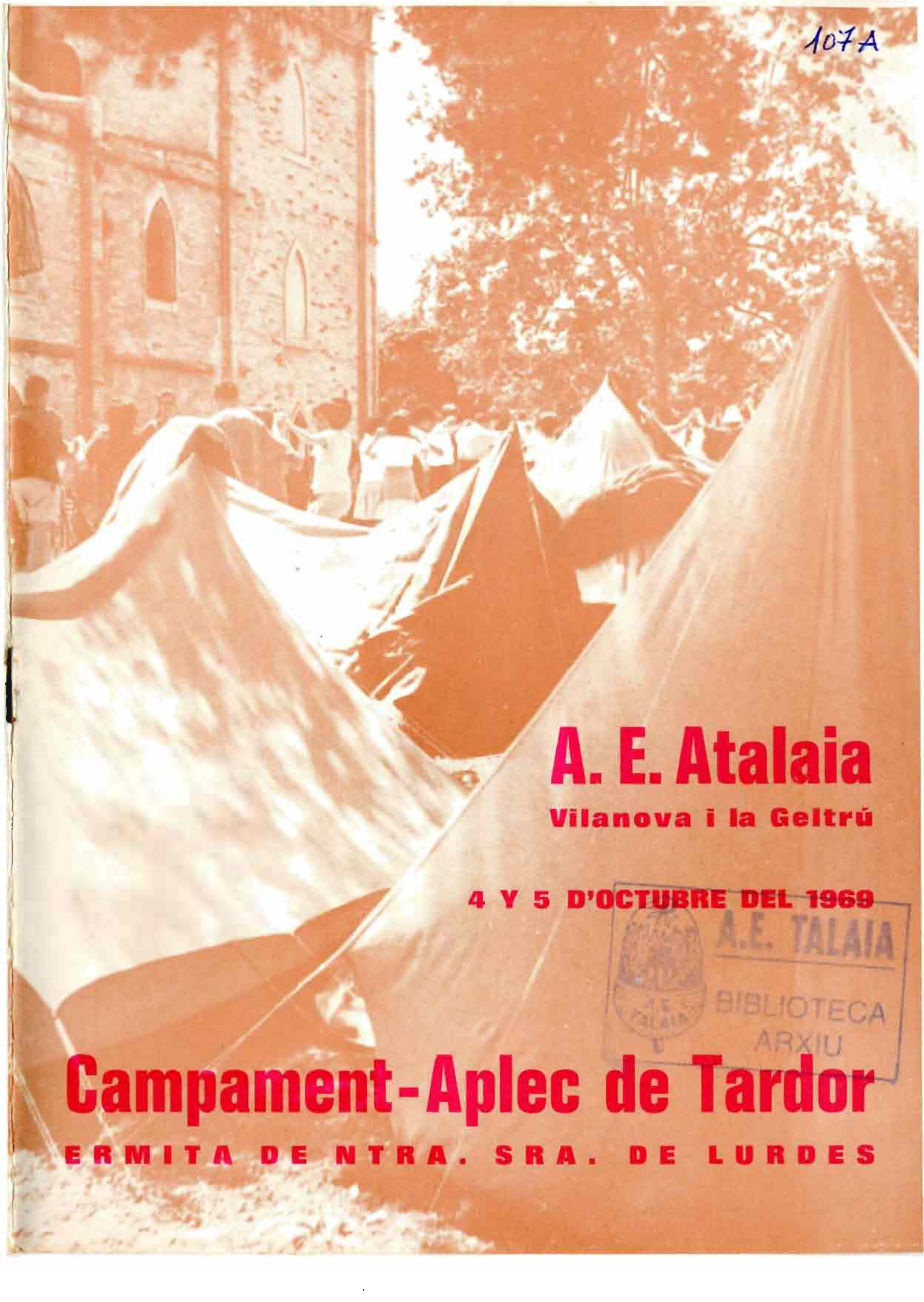
J. CUELLAR

ACRISTALAMIENTO DE OBRAS
INSTALACION DE ESCAPARATES Y VITRINAS
VENTANAS PRACTICABLES DE ALUMINIO
PRESUPUESTO SIN COMPROMISO

San Gervasio, 10 - Tel. 293 13 90 - Villanueva y Geltrú

President: Antoni Llorba, Secretari: Xavier Salleras Direcció Circular: Xavier Capdet.

T. G. Vilaseca - Villanueva y Geltrú

A. E. Atalaia

Vilanova i la Geltrú

4 Y 5 D'OCTUBRE DEL 1969

Campament-Aplec de Tardor

ERMITA DE NTRA. SRA. DE LURDES

La Caixa d'Estalvis del Penedès

**és present
en tota manifestació cultural
y artística**

agrupació excursionista atalaia

VILANOVA I LA GELTRU
C/. ANSELM CLAVE, 3

SECCIONS:

MUNTANYA
CULTURA
FOTOGRAFICA
ESQUI
FOLKLORICA
GRUP ESPELEO TALAIA

ADHERITS A:

Federació Catalana Muntanyisme
Federació Catalana d'Esquí
Associació Espanyola de Camping
i Caravaning
Comité Regional d'Exploracions
Subterrànies

SALUTACIÓ

Quan l'any passat, en motiu del II Campament del Penedès, us parlàvem d'un jorn d'esplai i d'amistat i d'encaixades de mans, ho féiem també amb el desig que la invitació fos per enguany i per tots els anys vinents, a fi que aquelles amistats que amb prou felnes tinguérem temps de saludar, ens trobem una altra vegada sota l'ombra d'aquest acollidor bosquet de l'Ermita de Lurdes.

La magnitud d'aquest tradicional festeig, que anyalment celebra la nostra Entitat, ha fugit dels termes que havíem previst, fins al punt que enguany, degut a l'augment d'assistència i al calre que prenia, hom ha decidit anomenar-lo Campament-Aplec de Tardor.

Que aquest jorn de cara a la Natura, sigui curull de joia per a tothom, i tots poguem dir:

¡¡L'any vinent hi tornarem!!

J. B.

La petita història del Santuari de Lurdes del riu Foix

El Santuari de Nostra Senyora de Lurdes-Loreto està situat a la riba dreta del Foix dalt d'un petit promontori que obliga al riu a descriure un accentuat meandre. L'ermita queda dins la finca anomenada Molí d'en Galtès, que com indica aquest nom està centrada en l'antiga masia que anteriorment fou molí fariner. Aquests vells molins fluvials que escalonen les riberes del Foix utilitzaven el sistema dit de "bassa", dipòsit en el que emmagatzemaven el poc caudal que circulava pel llit del riu mitjançant rescloses i recs, i un cop la bassa curulla, es descarregava un doll abundós sobre la roda de pales que movia les moles. Restes d'aquest dipòsit i de l'arcada per on sortia l'aigua, pot veure'ls encara tota persona que assisteixi a l'Aplec.

Durant moltíssims anys aquells paratges que avui dia trobem bucòlics i falaguers, eren considerats feréstecs i de mal averany. Contribuïen a formar aquest estat d'opinió les deficients vies de comunicació que hi conduïen i el fet de que algunes partides de bandolers n'havien fet lloc d'operació en més d'una ocasió. Pocacrespa i Can Cucurella foren assaltades i torturats els seus habitants. A l'any 1844 el somatè de Cubelles sorprengué i capturà al Molí d'en Galtès el bandoler anomenat el Ferrot de Vilanova, únic supervivent de la célebre partida que comanava Josep Gasol de Montmell (a) Crastoner.

Cap a l'any 1880 els propietaris del Molí d'en Galtès, Ceferí de Ferret i de Martí i la seva muller Antònia Galtès, decidiren construir a les seves expenses i sota la direcció i plànols realitzats pel propi senyor Ferret, un santuari dedicat a la verge de Lurdes. L'ermita dependria de l'esglé-

sia de Sant Pere de Castellet, terme en el qual està situada. A l'any 1886 quedava adscrit aquest santuari a la Santa Casa de Loreto, i es construïa dessota seu, una mena de gruta que venia a ésser la reproducció en petita escala de la de Lurdes de França. Pel mes de maig de l'any següent es celebrà una solemne festa religiosa al santuari de Lurdes. Hi acudiren tants vilanovins que el dia anterior al romiatge no quedava a la vila ni un sol carruatge per llogar. S'estava construint l'actual carretera de Castellet, i si be en un principi es digué que els vehicles passarien per la nova via, l'estat de les obres obligà a utilitzar el malmès camí vell. Per l'agost del mateix any s'anunciava un nou romiatge i el "Diario" local deia que els romeus carlins portarien un estandart on es llegiria "El liberalismo es pecado".

A l'any 1891 es promogué una subscripció per a l'acabament de les obres de l'inconclús santuari. Pel juliol d'aquell any el periòdic "La Defensa" publicava la primera relació de donants figurant-hi les persones més representatives de Vilanova. L'import ascendia a la quantitat de 267 pessetes. El 1901 es rumorejava que els P.P. Carmelites s'interessaven en l'adquisició de la finca i el Santuari, amb l'idea de fundar-hi un grandíol convent. Es deia que ja estaven fets els plànols i que els masovers havien rebut la notícia de llur comiat. La notícia no es confirmà.

A principis de segle es celebraven nombrosos romiatges extraordinaris per part de la parròquia de Sant Antoni de Vilanova, assistint-hi representacions de totes les associacions parroquials i dels pobles de la comarca. Es celebraven al mes de maig, sortint en processó des de Vilano-

va, portant-se els estandarts de cada confraria i presidint l'imatge del Sant Crist. Es sortia a les cinc del matí. Al retornar de Lurdes, a l'entrada de la vila s'ajuntaven un gran contingent de persones que els esperaven amb una nodrida banda de música fins a entrar a l'església arxiprestal. El dia 11 de febrer de 1902 (i precisament en la festivitat de Ntra. Sra. de Lurdes) morí en Ceferí de Ferret, l'iniciador del Santuari.

Eren moltes les famílies de Vilanova i dels pobles veïns que el dilluns de Pasqua es traslladaven al Santuari de Lurdes. La bondadosa propietària, a petició de molts devots, decidí celebrar anualment en aquella diada la festa patronal del Santuari. L'any 1909, Josep Escofet, tender de teixits domiciliat a la plaça de 'a Verdura, era depositari d'una subscripció per a recollir cabals per a la construcció d'un pont davant del Santuari. Ni aquest projecte, ni d'altres que el seguíren, van tirar endavant. El pintor Joaquim Mir feu d'aquells paratges una magnífica tela titulada "Soledad". El quadre fou reproduït a la revista madrilenya "La Esfera", pel juliol del 1924.

Esdevingué popularíssim en tota la comarca la figura de l'ermità Joaquim Aribau, més conegut com el "senyor Quimet", amb la seva peculiar barbassa i la no menys notable bata de botiguer. Amb remarcable predilecció administrà el Santuari no tan sols tinguent cura de llur conservació sinó millorant-lo, instal·lant-hi trapejis per a gronxar-se la mainada, menjadors on s'entrellaçaven la rusticitat amb l'utilitat i diverses fontetes d'aigua canaïtzada que tractaven d'apaivagar la sequedat pròpia d'aquells eixuts contorns. A l'any 1936, a l'esclatar la guerra civil, fou assassinat l'ermità i profanada l'ermita.

Durant llargues anyades estigué tancat i quasi abandonat el Santuari. El 1954, l'ordre dels P.P. Caputxins adquirien la finca per a establir-hi una casa de repòs. S'efectuaren diverses obres de consolidació al Santuari, que bona falta l'hi feien, restablint-hi el culte. L'estada dels Caputxins no durà gaire temps. Pel febrer de 1958 es celebrà en el Santuari el cen-

tenari de les miraculoses aparicions de la Verge a Santa Bernadeta. Les festes jubilars tingueren gran solemnitat. Quasi al mateix temps moria el P. Pacífic de Vilanova, el qual havia promogut amb singular interès la resurrecció del Santuari. Poc més durà la presència dels frares en aquells indrets.

Es difícil precisar avui dia en quina data els membres de l'A. E. Atalaia acamparen per primera vegada a Lurdes. Segurament una de les primeres estades corporatives es degué efectuar quan s'intentava escalar per primera vegada la paret Oest de la Talaia. L'única data certa que hem trobat al Butlletí de l'A. E. Atalaia es la de Pasqua de 1960 en la que es celebrà un Pre-Aplec al Santuari. La missa fou oficiada pel Reverend Pare Provincial dels Caputxins de Catalunya i Balears, Rvd. Lleó de Villalba. Eren propietaris de la finca els Srs. Gibert. El 1964 al profunditzar un pou existent es constatà la presència d'aigües sulfuroses. El propietari projectà construir un balneari termal i medicinal. S'efectuaren obres, construint un grandíols bar prop de l'ermita i que no ha funcionat mai. També s'havia de construir un pont. Tot quedà en projectes.

Actualment és propietari de la finca el senyor F. Estadella i Urgell. Els membres de l'A. E. Atalaia a partir de l'any 1963 han vingut celebrant regularment un Campament Social al Santuari de Lurdes, procurant superar-se continuament, fins a culminar el passat any amb l'erecció d'un monòlit dedicat a la memòria del mestre Pompeu Fabra. Enguany ha estat propòsit dels organitzadors que més que un Campament Social, la reunió sigui un Aplec de les comarques penedesenques. Es de desitjar que aquesta crida de germanor tingui una bona acollida.

J. V. B.

BIBLIOGRAFIA:

- Arxiu d'en P. Roig i Estradé.
- "Diario de Villanueva y Geltrú".
- "Vilanova i la Geltrú, imatges de la ciutat i la comarca" A. V. B.
- Periòdic "La Defensa".
- Periòdic "Villanueva y Geltrú".

La Talaia

per Josep Blanes

Quan arribi a les vostres mans aquest butlletí, possiblement estareu tombant pel Campament-Aplec de Tardor, enmig dels pins que envolten l'ermita de Lurdes. Si aixequen el cap, mirant envers la part de Llevant, hi trobareu una de les muntanyes més conegudes de tots aquells indrets: la Talaia.

Es aquest cim, la darrera elevació d'una serralada que divideix dues comarques naturals com són el Penedès i el Garraf. Aquesta serralada, que pràcticament comença a l'extrem S. O. amb la Talaia, segueix pel Cuscò, el Plà de les Palmeres i la serra de Romagosa. Més endavant s'hi troba el Coll de Cal Deus, més conegut com a Coll de l'Aliga i que remuntant la carena ens porta al Puig de l'Aliga, cim més alt de tota la serralada amb els seus 540 mts. d'altitud. De la serra de l'Aliga parteix una bifurcació cap a la serra de la Cogullada i una altra a Sant Miquel d'Olèrdola.

Si bé la carena encara s'allarga més, el motiu d'aquest escrit, és el descriure-us la muntanya que dona el nom a la nostra Agrupació Excursionista. Cal fer doncs un petit resum geogràfic-històric de la mateixa.

La Talaia té una alçada de 279 mts. sobre el nivell del mar. L'únic corriol practicable, fins al seu cim, està situat al vessant Est, i parteix del camí que porta de Mas Ricart a Mas Roig. Venint del Plà de les Palmeres i el Mas de l'Artís, tot carenejant, també hi ha un altre corriol que ens porta al cim. El vessant Oest, de pendent molt forta, és solcada per pedregalls o tarteres de pedra fina, deguts principalment, a l'erosió de la pluja. Aquests són aprofitats pels excursionistes per baixar elegantment donant botes i també alguna tombarella. Un camí gairabé nou, és l'utilitzat pels atletes del "Cross" i que des del cim, discorre per

la carena fins la carretera, davant de Can Cucurella. Cal dir també, que els cingles que s'aixequen sobre la carretera, són la petita escola d'escalada dels aficionats vilanovins d'aquesta activitat, havent fet l'ascensió de la paret per dues vies diferents.

Històricament, si consultem llibres i documents antics, hi trobarem que el 26 d'abril de 1363 es delimità la divisòria parroquial entre la parròquia de Santa Maria de Cubelles i la de Sant Antoni de Vilanova, que amb aquest decret prenia carta d'existència. El límit s'iniciava "...ahon la muntanya està constituïda per Latalaya que antigament deient Nembres i baixa per el Podium Torrat (Puig Torrat) fins a les ones del mar al lloc dit Cesdons (Turo de la Seu)".

Pel cim de la Talaia hi passa la partió de terme entre Vilanova i Castellet. En un collet molt pròxim al cim hi ha el vèrtex divisor de termes de Vilanova, Cubelles i Castellet. Hi ha una fita amb una làpida a cada costat amb uns escuts esculpits i la data de 1850. En un hi diu "TERMINO Y JURISDYCCYON DE CUBELLAS", i en l'altre "TERMINO Y JURISDYCCYON DE VILANOVA Y GELTRU". Aquesta inscripció sembla demostrar que fa poc més d'un centenar d'anys el nom de la nostra població, oficialment, encara no estava totalment castellanitzat.

L'excursionisme vilanoví i la Talaia, estan lligats per tres dates importants. Va ésser la primera, per la col·locació de la creu de ferro al mirador que dona a l'ermita de Lurdes, i que va tenir lloc el 2 de maig del 1954.

L'11 de desembre de 1960, s'inaugurava el cucó al cim de la muntanya, construcció que s'utilitza per proveir d'aigua a excursionistes i caçadors. El 22 de novembre del 1964, en el curs del Campa-

Breu història del Cross

Com tots sabem, el primer diumenge d'Octubre dia 5, tindrà lloc entre altres actes, el V CROSS COUNTRY, amb pujada al cim de l'Atalaia i arribada a l'Ermita de Lurdes. Per aquest motiu refrescarem una mica la memòria, i passarem revista als anteriors, sota el punt de vista esportiu.

I Cross 1.965.— Ha estat un de's anys que ha tingut més participants. D'ací va començar a sortir un viu interès pel cross. Prova d'això és que alguns dels participants varen fitxar per l'equip C. N. Reus a falta d'una entitat d'aquest tipus a Vilanova.

Es varen fer dues classificacions:

Absoluts 1er., 2on., 3er. Junior 1er., 2on., 3er. i premi a la Muntanya.

II 1.966.— Els participants, en general, estan més ben preparats, demostració d'això és que el temps realitzat per la majoria fou molt inferior a la del any anterior.

Absoluts 1er., 2on., 3er. Junior 1er., 2on., 3er. i premi a la Muntanya.

III 1.967.— Com recordareu, aquella nit i aquell dia, va caure una "mica" d'aigua. Dic una "mica", comparat amb el Diluvi Universal. No va representar cap problema per l'esperit esportiu que demostraren tenir tots els participants, doncs a l'hora convinguda fou donada la sortida al mateix lloc de sempre, (Plaça de les Neus).

Mateixes classificacions que les edicions anteriors.

IV 1.968.— Cada any es va superant la qualitat, i els participants fan gala

d'una més bona preparació física. La prova la tenim en el fet de que van ésser superades totes les marques dels altres anys.

Una vegada acabada la cursa i treta la suor, és de destacar el sentit de germanor i esportiu que va dominar entre els participants.

* * *

Aquest V Cross que aquest any tindrà lloc, amb motiu del ja tradicional Campament-Aplec de Tardor que l'Atalaia organitza a l'Ermita de Lurdes pot arribar a marcar un punt de partida per una nova era a l'història de l'atletisme vilanoví, doncs s'incorpora al programa, el I CROSS FEMENI i comença d'ací una veritable afició com va succeir amb el cross masculí. Tot això ho devem a la nostra entranyable A. E. ATALAIA. En nom de tots els aficionats a l'atletisme: GRACIES.

Potser hi haurà algú que dirà "quin despiste", s'han descuidat de posar els noms dels guanyadors. Doncs no. El motiu de no constar el nom dels primers classificats, és premeditat perquè considero que quasi tanta importància té l'últim com el primer. Rendeixo així, indirectament, un homenatge a tots els participants, sense distinció del lloc de la classificació final. Teniu la meua autèntica admiració, vosaltres, que, després de 8 o 12 hores de treball, aneu a entrenament amb la quasi seguretat de no guanyar.

Em trec el barret, i us dic: vosaltres sou els VERITABLES ESPORTISTES.

Joan Ramon Galvez

LA TALAIA

(Ve de la pàgina anterior)

ment de Tardor va ésser col·locada una capella de fusta amb l'imatge de La Moreneta, enmig del bosc i molt a prop d'on es troba el cucó.

Encara podriem estendre més aquest escrit, sols cal dir que, com diu el seu

nom, la Talaia es un lloc de guaita i que les panoràmiques al Pantà de Foix, Plana del Penedès i llunyanes serres del Montmell i Montagut i a l'altre costat el macís de Garraf, Sitges, Vilanova y Cubelles, són magnífiques i val la pena esmerçar un xic del nostre esforç per pujar al seu cim.

NOTES D'INTERES

La venda de tickets per als cotxes i per al Sopar de Germanor serà a càrrec dels vocals de torn al nostre estatge social, carrer Anselm Claver, n.º 3, Telèfon 2931257, de 8 a 9'30 del vespre. Al mateix temps, també podran fer-se les inscripcions per les tendes, i per participar al Cross-Country. L'últim dia de inscripció de tendes serà l'1 d'Octubre.

Queda totalment prohibit dins el Campament fer FOC DE LLENYA.

No serà permesa la penetració de cap mena de vehicles dins el Campament. Serà habilitat un aparcament, degudament senyalitzat.

Es facilitarà palla als acampadors proveïts de màrfegues, així com també es donaran bosses per les deixalles.

No es permetrà de pernoctar dins l'ermita.

Hi haurà servei de vi i refrescos.

Aigua potable a la font, a 50 mts. del Campament.

Durant el diumenge funcionarà un servei de venda de llibres.

El servei sanitari del Campament serà a càrrec de la Creu Roja.

El servei d'informació serà a càrrec de tots els membres de l'organització, que s'identificaran per un distintiu que els acrediti com a tals.

RECOMANACIONS

Cal respectar el lloc on es troba el Campament, no trenquen arbres o plantes, ni llençant llaunes, papers o qualsevol altre objecte.

Col·laboreu en els actes que es realitzin, especialment en el Foc de Camp, per al qual es farà la inscripció prèvia.

Un cop finalitzat el Foc de Camp, hom haurà de fer un SILENCI RIGUROS.

L'Organització es reserva el dret de plegar la tenda dels qui facin xirinola i foragitar-los.

Indumentària mínima: pantaló curt i camisa.

ORGANITZACIO

L'Organització d'aquest Campament-Aplec serà a càrrec dels següents senyors:

CAP DEL CAMPAMENT-APLEC:

David Vidal

SECRETARI:

Antoni Garcia

TRESORER

Ricart Artigas

MATERIAL:

Albert Bayo

PROPAGANDA:

Xavier Capdet

SOPAR DE GERMANOR:

Lluís Daviu

FOC DE CAMP:

Ramon Martí
Ricard Artigas

CROSS-COUNTRY

Joan Ramon Galvez
i Secció d'Atletisme del Patronat d'Esports

SARDANES:

Manuel Prats

CONCURS FOTOGRAFIC:

Josep Candela

VENDA DE LLIBRES:

Xavier Garcia

GINKAMA:

Lluís Daviu
Ramon Martí

VENDA DE VI:

Jordi Judín

JOCS INFANTILS:

Josep Blanes

AUTOCARS:

Isidre Llaverias

FESTIVAL DE FOLK:

Xavier Capdet

APARCAMENT:

Joan Fuster

PROGRAMA D'ACTES

DISSABTE, DIA 4

A les 16'30.— Autocars, anada. A partir de la citada hora, sortida de la Rambla Samà, davant el Grup Escolar.

A les 19.— Obertura oficial del Campament. Hissada de banderes i gallardets.

A les 21.— Sopar de Germanor (mongetes amb botifarra).

A les 22'30.— Gran Foc de Camp.

A la 1.— Silenci absolut.

DIUMENGE, DIA 5

A les 7.— Autocars anada. Sortida de la Rambla Samà davant el Grup Escolar.

A les 8.— Joiós despertar. No s'admeten protestes.

A les 8.— V Cross Country, Vilanova - Clm Talala - Lurdes.

A les 9.— Cross Femení.

A les 9'30.— Santa Missa a l'ermita.

A les 10.— Ginkama femenina i masculina.

A les 11.— Gran audició de Sardanes, Cobla Sitgetana. Patrocinada per la Caixa d'Estalvis del Penedès.

A les 13.— Repartiment de premis del Cross i veredictes del Concurs de Fotografia de Muntanya, per votació popular. Durant tot el dia s'admetran fotografies, mida: Màxima 13 x 18; mínima 8 x 10.

A les 15'30.— Jocs Infantils. Xocolatada. Trencar l'olla. Carreres de sacs.

A les 16'30.— Gran festival de Folk amb l'actuació de CATAIFA-2.

A les 18.— Clausura del Campament i Cant dels Adeus.

A les 18'30 Autocars de tornada. Presentació de billets.

EL NOM I LA COSA

Ho venim dient així: "El nom no fa la cosa". Estem tan acostumats que ens vulguin fer empassar gat per llebra, que l'etiqueta no correspongui a allò que realment hi ha dins el paquet de la mercaderia, que quan anem a iniciar, una vegada més, la nostra festa pobletana anyal a l'Ermita de Lurdes sentim la necessitat de parlar del nom i de la cosa.

Es la cinquena vegada que celebrem aquesta trobada. Fins ara havia estat denominada "Campament Social de tardor". Aquest any el nom és "Campament-Aplec de Tardor". El qui escriu opina que el títol que li escauria seria el d'"Aplec del Penedès".

"Campament" és un mot que pertany, gairabé en exclusiva, a l'excursionisme. "Aplec", tal com ell mateix diu, expressa la idea d'una congregació de gent, reunió amical d'uns que senten uns mateixos anheis.

El fet que l'Agrupació Excursionista ATALAIA hagi volgut ajuntar ambdós mots, fent-ne una sola realitat, creiem que prové precisament del fet de trepitjar terreny ferm: i, per això, l'Agrupació ha d'ésser felicitada. I per què? Si restava "Campament", com els anys anteriors, no hi hauria hagut res a objectar. Era una acampada més, de primavera o de tardor, a la qual els excursionistes tenen perfecte dret. Però, al nostre entendre, l'Agrupació, titulant-la "Campament-Aplec" demostra que ha sabut copsar uns fets.

L'excursionisme, com tota manifestació vital cultural del nostre poble, es deu a una manera d'ésser, a unes essències. L'excursionisme pelat, cru, no pot ésser entès. Seria un abort. Un monstre. L'excursionisme per l'excursionisme és inadmissible. Com l'art per l'art. El món de la bellesa —i l'excursionista és un artista que sap copsar amb l'enteniment, amb les

mans, amb els ulls tanta bellesa com l'envolta— exigeix unes implicacions humanes, socials, comunitàries, sense les quals és un absurd. Com aquells esplais i refinaments dels "senyors" feudals i renaixentistes que els gaudien malgrat el poble, en contra del poble, esclavitzant el poble.

L'Agrupació, fent el canvi de denominació, vol que la gent vilanovina virqui un dia d'esbargiment, aprengui a trobar-se, s'APLEGUI. Perquè les persones, les famílies, sols es comprenen, s'uneixen, noten que llurs vides tenen un alè comú, una procedència, un destí, una fecunditat, una perennitat quan es troben, quan s'APLEGUEN. Sols s'apleguen els consciens. Els qui "són portats" pertanyen al ramat.

La nostra gent, sobre tot la joventut, no hi està acostumada d'uns anys ençà al trobament, a la confrontació. Cadascú, fruit d'un temps que ens exigeix molt de treball, que el passem amb presses, que no ens permet el diàleg apacible dels qui tenen afanys comuns, ens ha fet perdre el costum de mirar-nos a la cara —sols ens han ensenyat a fer-ho d'esquiltlentes—, de sentir-nos: "uns" amb "uns altres". Aquest és el fruit del "Campament-Aplec" i el mèrit de l'Agrupació, instaurant-lo.

De fet, aquests anys ja ho ha anat essent una cosa i l'altra. El Campament és una especialització, és un restar —ben noble— dins el món excursionista, però Aplec vol dir convit i obriment a tothom. Quan diem Campament diem muntanyencs que procedeixen del poble; quan diem Aplec veiem poble que estima la natura. I en tots els Aplecs que coneixem l'excursionista hi és un membre important, barrejat amb aquells qui en són de cor. Així, els excursionistes, sense ni adonar-se'n, eduquen el poble, del qual formen part,

enmig de llurs tendes, ensenyant-li els camins de la sanitat, de la fortalesa, sense ficció. L'excursionista, més que mai, sabent-se contemplat, serà més conscient del seu gest, del seu parlar. I, per altra banda el poble dóna a l'excursionista una consciència, perquè aquest s'adona que no està sol, que també en forma part, són els seus. Veu que si ell ha escollit la millor part és perquè és fill d'una gent amb ànsies de millorament, d'una gent que no vol passar com un ramat mogut sols per l'instint. El poble és el creador de l'excursionisme. L'excursionista, quan marxa, escala, esquia i penetra els abismes, quan averigua història, quan indaga en plànols i coneix plans i serres i museus i ermites i castells i avencs, ho fa com formant part del poble. Ell és poble més conscient. El poble resta en ell. Ell és mestre de les brostades tendres del poble. El poble li recorda que li ha d'ésser fidel. Perquè, sinó, en nom de què prendria possessió de la bellesa? Excursionisme i poble; Campament i Aplec: són dos en un. Són indesassociables. Quan vegéssim que l'excursionista s'allunya del poble és senyal de malura. Hi ha malaltia greu. Hi ha, com deïem, el monstre.

Arreu, però a casa nostra més que enlloc, per una colla de fets que endogalen la vida del país, l'excursionisme neix d'una vibració popular, fruit de la sensibilització d'una gent que ha prèns consciència. Es la necessitat que empeny de no perdre allò sense el qual deixem d'ésser pensables. Es el terror de pensar que podem quedar sense ànima, sols amb la pell i l'ós: uns estaquirots. I, com l'excursionisme, totes les manifestacions de l'art popular: el cançoner, arreplegat de llavis populars; el costumari, traspasant èpoques; la dansa, amb tots els seus símbols; el refranyer, plé de la vida que es palpa.

Aquells iniciadors de l'excursionisme a casa nostra, a finals del segle passat, que es reuneixen en unes go'fes brutes o a la rebotiga d'un comerç de robes, aquells treballadors que funden l'"Associació catalana d'Excursions científiques"

o aquells noiets que fuden la "Societat X", ambdues dintre la clandestinitat, perquè l'excursionisme era mal vist pels qui detentaven el poder, aquells restauradors dels monestirs enderrocats de Sant Pau del Camp, de Poblet, de Santes Creus, de Sant Cugat del Vallès i de Ripoll, arrebaissant-los llur trist destí, els qui engeguen els Jocs Florals i els museus arqueològics i de ciències naturals, aquella poesia nova que neix, principalment a cura de Mossèn Cinto, on és cantat el Montseny, els Pirineus, el Canigó (el sacerdot-poeta, abans d'ésser-ho, fou poeta-excursionista, i trespàs pel Piugmal, Carençà, Maladeta, Capdella i la Pica d'Estats), aquelles càtedres que es fan al Centre Excursionista de Catalunya a càrrec de Pompeu Fabra, de Carreras Candí, de Rubió i Lluch, de Puig i Cadafalch, l'entrada dels excursionistes a l'Institut d'Estudis Catalans, els màrtirs que ha comportat de sempre l'excursionisme, què era tot, tot, sinó producte únicament del binomi d'amor d'uns homes del poble que estimaven terra i natura? Veritablement, quan l'excursionisme és conscient es converteix en una autèntica Universitat per al poble.

L'excursionisme és un aprenentatge juvenil per tal de compenetrar-se, en el demà adult, amb les necessitats i aspiracions del poble. L'excursionista és un ésser privilegiat, al qual ha estat donat de gaudir la bellesa, de trobar-se situat en la comprensió de la natura i, per tant, de l'home. L'excursionista, que és home, té en la naturalesa, el llibre de text, la càtedra. Però li manca, precisament perquè és home, completar els estudis amb la gran assignatura, que és la humanitat, que li ensenyaran els altres homes. I aquesta assignatura només s'aprèn estant prop d'ells.

Aquesta mixtura excursionisme-poble ja l'hem anat tenint en els Campaments que hem anat fent a Lurdes, però cal que s'acreixi, que es vigoritzi. D'ací es deriva el canvi de nom. Amb les tendes, el foc de camp, el concurs fotogràfic, la missa, la travessia a peu, les sardanes, la venda de llibres, les rivalitats culinàries, els

jocs d'infants, la cançó, hem anat fent possible que uns i altres se sentin units, com a membres tots d'una mateixa família, fusionats per uns mateixos anhels. El monòlit que l'any passat erigirem en homenatge a Pompeu Fabra n'és una mostra, una consigna i una ensenya.

Hem de fer que el Campament-Aptec tothom se'l senti seu. Es un "sacrifici" que, renunciant a un dia dedicat sols a ell, fa l'excursionista. Però només en té l'apariència de sacrifici. Perquè, de fet, és una escola, una obertura als altres. Es una ocasió que té l'excursionista de demostrar que vol el bé de l'excursionisme, fent-lo trobadís a la gent del poble, encomanant-lo a les promocions juvenils. I hem dit que el denominaríem "del Penedès" perquè cal que sempre mirem més anllà, que ens obrim més encara, que la

gent de la comarca es conegui, que ens aglutini a tots.

Tot el que hem anat dient, la trobada a Lurdes ja ho té. El que cal és que siquem conscients que ho ha de tenir, que sapiguem ésser actius en fer possible que esdevinguem nosaltres llavor que germina en el cor dels altres, de molts altres.

Llavors serà possible que "la cosa" sigui una realitat, amb "el nom" que sigui, com la gent ho ha anat fent. Una vegada més s'ha confirmat: les coses no depenen del nom que els és posat. Encara que hi ajuda molt. Ara tenim el deure que assoleixi l'objectiu popular pretès. Tant de bó que, cada dia més, nom i cosa s'adiguin i s'avinguin. Tots hi sortirem guanyant.

X. G.

RECORDEU:

Gran Festival de Cançó Folk a càrrec de CATAIFA - 2

Dia 5, a les 4'30 de la tarda, a l'esplanada de davant l'ermita

AGRAIMENT

A tots aquells que col·laborant amb nosaltres han fet possible aquest Campament-Aplec.

Sr. Francesc Estadella Urgell, propietari del terreny.

Delegació de Vilanova i la Geltrú de la Creu Roja.

TINTORERIA ALBA de Vilanova i la Geltrú.

COBEGA, S. A. de Vilanova i la Geltrú.

CAIXA D'ESTALVIS DEL PENEDES de Vilanova i la Geltrú.

* * *

La realització d'aquest Butlletí-programa ha estat possible gràcies a la col·laboració de JOSEP BLANES, JOAN VIRELLA, XAVIER GARCIA, JOAN RAMON GALVEZ i XAVIER CAPDET.

Fotografia portada: Antoni Ferrer

Participeu
a la «Ginkama»
femenina
i masculina

Dia 5, a les 10 del matí

Concurs Fotogràfic

BASES

PARTICIPANTS

Podran participar en aquest Concurs tots els assistents al Campament-Aplec.

TEMA

Fotografies de muntanya, en tots els seus aspectes.

OBRES

5 fotografies en blanc i negre.

FORMAT

Màxim 13 x 18; mínim 8 x 10.

ADMISIO

Al mateix Campament, fins a les dotze del migdia.

JURAT

De reconeguda solvència fotogràfica i excursionista.

PREMIS

Trofeu de la Secció Fotogràfica i premis d'establiments comercials.

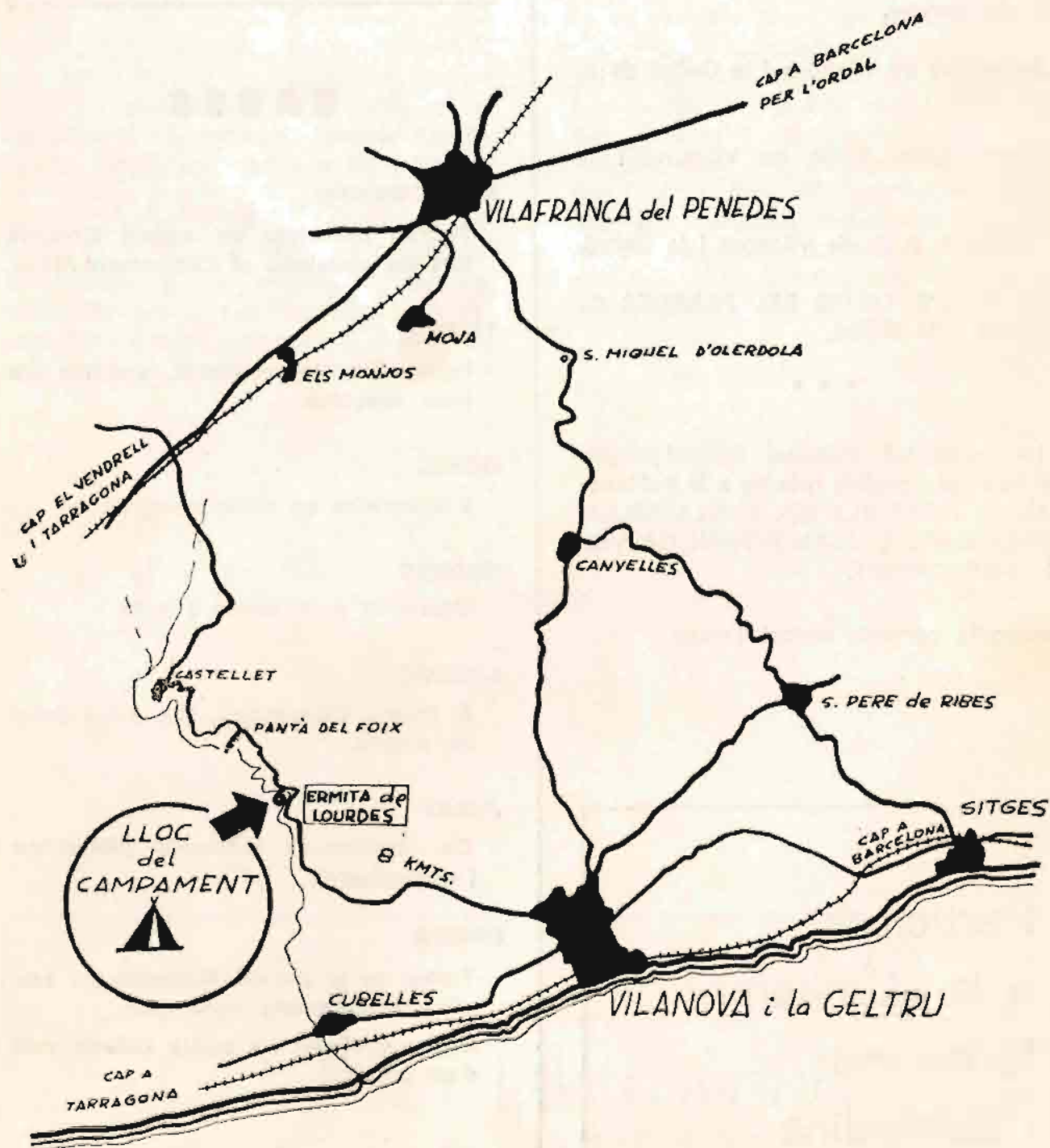
Cap participant no podrà obtenir més d'un premi.

Si hi ha algun dubte respecte al Concurs, serà resolt per la Comissió de la Secció Fotogràfica.

El sol fet de participar-hi vol dir que s'accepten aquestes BASES.

Situació del Campament-Aplec de Tardor

(a 8 Kms. de Vilanova i la Geltrú)

A. E. ATALAIÀ

DIA: 5 D'OCTUBRE

HORA: 10'30 del matí

LLOC: Campament-Aplec de Tardor
Ermita Ntra. Sra. de Lurdes

Gran Audició de Sardanes

Cobla Sitgetana

Organitzat per
els «Amics de la Sardana»
de l'A. E. Atalaia,
sota el patrocini de la

Caixa d'Estalvis del Penedès

Entre las variadas
manifestaciones que la

Caja de Ahorro del Paraná

proyecta realizar en el mes de
octubre, con motivo del
DIA UNIVERSAL DEL AHORRO
destaca en su
obra cultural y escolar:

**Concesión de Becas
para estudios de Enseñanza Media
y Superior.**

**Bolsas de Ayuda
a Niños Subnormales**

Para más información
dirigirse a las oficinas de la

Caja de Ahorro del Paraná

General Yagüe, 7 - Teléf. 293 09 09 - Villanueva y Geltrú